

زنان و جوانان در دوران انتخابات به صدر می‌نشینند! آن قدر پیرامون اینان وعده و وعید داده می‌شود که مطالبات اصلی در حاشیه قرار می‌گیرد. شیوه نخ نما شده مانور روی شعارهای عوامانه دیگر کارساز نیست

پرونده «جوان» از تلاش برخی کاندیداها برای پر کردن سبد رأی‌شان با سوءاستفاده از مشارکت سیاسی زنان

حراج وعده و حاشیه برای جلب آرای زنان

انتخابات و حق انتخاب و رأی یکی از اصلی‌ترین جلوه‌های مشارکت سیاسی زنان است. امسال و در انتخابات سال ۱۴۰۰ هم طبق اعلام وزارت کشور ۵۹ میلیون و ۳۱۰ هزار و ۳۰۷ نفر واجد شرایط رأی دادن هستند که نیمی از این تعداد را زنان تشکیل می‌دهند. بنابراین بدیهی است حضور آگاهانه زنان پای صندوق‌های رأی و مشارکت سیاسی آنان در انتخابات رئیس‌جمهور بعدی یا سهم ۵۰ درصدی زنان از سبدهای رأی اهمیت بسیار زیادی می‌یابد. از سوی دیگر زنان به واسطه نقش‌های محوری مادری و همسری در کانون خانواده، از قدرت اثرگذاری بالایی بر روی سایر اعضای خانواده برخوردارند و می‌توانند همسر و فرزندان خود را

دوران تبلیغات انتخاباتی از پشت تریبون‌های رسمی و غیررسمی ارائه داده، عمل کنند.

تکرار وعده‌ها هر ۴ سال یک بار

ماجرا وقتی جالب‌تر می‌شود که شاهد تکرار برخی حرف‌ها و وعده‌ها از سوی برخی کاندیداها و افراد مرتبط یا منتسب به جریانات خاص سیاسی هستیم. انگار برخی افراد و چهره‌ها هر چهار سال یک بار یادشان می‌آید جامعه زنان ایرانی هم مشکلاتی دارد و با چالش‌هایی دست و پنجه نرم می‌کند. جالب اینجاست که پس از پایان انتخابات‌ها، دوباره زنان و چالش‌هایشان به محاق رفته و وعده‌های رؤسای جمهوری برای چهار سال آینده بایگانی

نیز برای انتخاب کاندیدایی که خودانتخاب کرده‌اند ترغیب‌نمایند. بر این اساس کاندیداها می‌توانند نظریه‌های خود را به‌دست آوردند شانس بالاتری برای پر کردن سبد رأی و به‌دست آوردن انتخاب عمومی جامعه خواهند داشت. این مسئله اما موجب شده تا برخی کاندیداها با آگاهی از قدرت انتخاب زنان و اثرگذاری‌شان در انتخاب سایر اعضای خانواده برای پر کردن سبد رأی‌شان به استفاده ابزاری از زنان و چالش‌هایشان رویانورند و با وعده‌های دروغین یا بزرگنمایی برخی حاشیه‌ها یا هدف کم‌رنگ کردن اصل موضوعات و چالش‌ها بکوشند تا توجه و نگاه مثبت جامعه زنان را با خود همراه کنند. این تدبیری است که پیش از

می‌شود ارزش‌گذاری خدمات و بیمه زنان خانه‌دار، توانمندسازی زنان سرپرست خانوار، اشتغال زنان و به ویژه دختران جوان و تحصیلکرده، مبحث مرتبط با ورزش بانوان و از همه مهم‌تر حضور زنان در عرصه‌های کلان سیاسی و مدیریتی و انتخاب وزیر زن است. برجسته‌سازی این موارد با هدف تهییج و به‌دست آوردن رأی جامعه زنان در حالی هر چهار سال یک بار اتفاق می‌افتد که با مروری بر وعده‌های انتخاباتی در سالیان قبل می‌توان نمونه‌های این وعده‌های تبلیغاتی را بارها و بارها مشاهده کرد. به بیان دیگر این وعده‌هاست که هر چهار سال یک بار تکرار می‌شود، انگار هیچ‌گاه از سوی وعده‌دهندگان جدی گرفته نمی‌شود تا لاقال بخشی از آنها تحقق

یابد و به اجرا درآید. با وجود این جامعه زنان امروز آگاه‌تر از همیشه برای انتخاب اصلاح به کارنامه عملکرد افراد و جریان‌های سیاسی متوجه دارد و بر این اساس مشارکت سیاسی بانوان سرزمین‌مان آگاهانه‌تر از همیشه است. زنان ما اعم از زنان روستایی کشاورز و دامدار، زنان کولبر، زنان سرپرست خانوار، زنان خانه‌دار، زنان تحصیلکرده، پژوهشگر و محقق در کنار نقش‌های اجتماعی خود مادر، خواهر، همسر و دختر هستند و در کنار مشارکت سیاسی پرشور و آگاهانه خود مطالباتی از رئیس‌جمهور آینده دارند؛ مطالباتی از جنس امنیت فرهنگی، اجتماعی، سیاسی و اقتصادی و فراهم شدن زمینه‌های لازم برای رشد و کمال.

برخی ادعاها و وعده‌ها از ناآگاهی به حوزه زنان و مطالبات واقعی آنان است

امروز شاهد هستیم که انتظارات متعددی از خانم‌ها وجود دارد اما در کنار آن آنچه تسهیلات لازم برای آنها فراهم شود به طور مثال وقتی خانم شاعلی مادر می‌شود، انتظاراتی دارد از وی حمایت‌شود به خصوص در حال حاضر که کشور با بحران جمعیت مواجه است. بنابراین شعارهایی که برخی کاندیداها ریاست‌جمهوری می‌دهند خیلی اولویت خانم‌ها و عموم دختران جامعه ما نیست. به طور نمونه دختران جهان‌ساز جرج می‌دهند به جای حضور در ورزشگاه‌ها شرایط و امکانات ورزشی داشته باشند اما چقدر در شهرها و روستاها ما زمینه ورزش همگانی و قهرمانی برای بانوان فراهم است و چقدر خانم‌ها و دختران جوان ما می‌توانند در باشگاه‌های ورزشی و مکان‌های مناسب ورزشی با هزینه‌های مناسب حضور داشته باشند؟ ما نیاز به گسترش ورزش همگانی و قهرمانی برای بانوان داریم و بحث حضور بانوان در ورزشگاه‌ها مسئله‌ای بسیار حاشیه‌ای است. یا بحث وزیر زن و سهم‌بندی‌هایی که از سوی برخی کاندیداها مطرح می‌شود، موضوعاتی است که کاملاً چپه تبلیغاتی دارد. این افراد با طرح این مباحث نشان دادند که کاملاً با حوزه زنان و خانواده و دغدغه‌ها و چالش‌های این حوزه بیگانه‌اند!

یا سهم‌بندی برای حضور زنان در کابینه دون شأن زنان است، چراکه زنان ما شایسته‌سالاری را دنبال می‌کنند و اگر کسی شایسته باشد، نیازی به سهم‌بندی نیست. بسیاری از بانوان وعده‌ها و حقایق نشده وزرای زن در کابینه دولت‌های قبلی از یک سو و بازبینی کارنامه عملکرد کاندیداها، موضوعاتی است که موجب شده وعده وزیر زن و دیگر وعده‌های توخالی برخی کاندیداها در فهرست مطالبات زنان از رئیس‌جمهور بعدی نگنجد. بهر پیتر است کاندیداها محترم در روزهای باقی مانده تبلیغات و تا قبل از روز انتخابات در شیوه تبلیغی و وعده‌های‌شان تجدید نظر کنند. وعده‌هایی همچون تعداد وزرای زن در کابینه، سال‌ها پیش سوخته و دیگر نمی‌گیرد.

میون اصلانی
استاد دانشگاه و فعال حوزه زنان

یادداشت

ترکیب هیات دولت

۳۳ نفر کابینه نامزد دولت

رئیس‌جمهور: سید ابراهیم رئیسی
وزیران: ۳۲ نفر

۱۸ وزیر

۲ معاون رئیس‌جمهور: محمد باقر باقری، محمدعلی اسلامی نژاد
۱۰ وزیر: ۱۰ نفر
۲ معاون وزیر: ۲ نفر
۱۰ عضو هیئت‌مدیره: ۱۰ نفر

رئیس هیات‌مدیره: سید ابراهیم رئیسی
رئیس هیات‌مدیره: سید ابراهیم رئیسی
رئیس هیات‌مدیره: سید ابراهیم رئیسی

کاندیداهای محترم! وعده وزرای زن سال‌ها قبل سوخته است

محمد مهدی نیک‌ضمیر

ماجرای چند تار موی دختران و زنان و وعده دو، سه و حتی پنج وزیر زن در کابینه برای افرادی که حداقل ۲۲ ساله‌اند حکایت تازه‌ای نیست! جوانان بیست و چند ساله امروز، مشابه همین جملات و کلمات را چهار سال قبل هم از دهان برخی کاندیداهای انتخابات ریاست‌جمهوری شنیده‌اند. حتی آنهایی که کمی سن و سالشان بیشتر است و تعداد انتخابات بیشتری را تجربه کرده‌اند مشابه همین جملات و کلمات را در دوره‌های قبلی انتخابات ریاست‌جمهوری شنیده‌اند اما نه در هشت سال دولت اصلاحات هیچ زنی به مقام وزارت رسید و نه در دوران هشت ساله دولت تدبیر و امید!

این در حالی است که حجت‌الاسلام حسن روحانی رئیس‌جمهور دولت‌های یازدهم و دوازدهم هم مانند کاندیداها امروزی ریاست‌جمهوری وعده دو تا سه وزیر زن در کابینه را داده بود. این وعده اما نه در دولت اول وی و نه در دولت دوم تحقق نیافت.

وقتی حتی زنان هم خط رئیس‌جمهور در جبهه اصلاحات در صف منتقدان وی قرار گرفتند و تحقق وعده وزیر زن را مطالبه کردند، آقای روحانی همان رویکردی را اتخاذ کرد که پیش از وی در برابر کاستی و کمبودها در پیش گرفته می‌شد و با یک کلمه «نگذاشتند» تمام ماجرا را فیصله داد.

حالا هم وعده وزیر زن داشتن در بین کاندیداها دوره سیزدهم ریاست‌جمهوری به گوش مخاطبان می‌رسد و حتی رقابتی تنگاتنگ برای افزایش تعداد وزرای زن وجود دارد. آشن آنچنان شور شده که حتی صدای برخی فعالان زن اصلاح‌طلب هم در آمده است.

با وجود این وعده‌هایی از این جنس و تلاش برخی کاندیداها برای بازی در نقش اپوزیسیون همچنان ادامه دارد و در تکاپو برای جمع‌آوری رأی و استفاده ابزاری از زنان حتی به چند تار موی برخی دختران جوان متوسل شده‌اند و در برنامه‌های انتخاباتی خود بی‌توجه به قانون حجاب در جامعه ایرانی - اسلامی از قانون شکنی دفاع می‌کنند.

بدیهی است حتی آن دختر و زن جوانی که گاهی اوقات چند تار موی از روسری بیرون آمده هم دغدغه‌های اصلی و انتظاراتش از رئیس‌جمهور آینده کشور دفاع از بیرون گذاشتن موهایش نیست! همچنان که حتی قشر زنان نخبه و توانمندی که توانایی اداره یک وزارتخانه و قرار گرفتن در جایگاه وزارت را دارند، به دنبال سهم‌خواهی از هیئت‌دولت نیستند.

مطالبات جامعه زنان در حوزه‌هایی همچون بیمه زنان خانه‌دار، حمایت و توانمندسازی زنان سرپرست خانوار، حمایت از زنان شاعلی که می‌خواهند مادر شوند یا مادران شاعلی که فرزند کمتر از پنج سال دارند، دختران جوانی که به دلیل چالش‌های اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی در حال عبور از سن مناسب ازدواج هستند، زنان جوان مطلقه‌ای که کمتر از پنج سال تجربه زندگی مشترک دارند و حالا با جدایی از همسر و آسیب‌های بعد از طلاق آینده روشنی را پیش چشم خود نمی‌بینند، دختران جوانی که به دلیل نتایج اقتصادی از تحصیلی و ورزش جا مانده‌اند، دختران تحصیلکرده‌ای که شغل مناسب در محیط کاری خوب و سالم پیدا نمی‌کنند و شاید ده‌ها و صدها چالش در حوزه زنان وجود دارد که موجب شده تا تمامی مطالبات‌شان بسیار بالاتر از موضوع چند تار موی بیرون گذاشته شده از روسری و بسپار پایین‌تر از حضور در جایگاه وزارت باشد!

زنان جامعه ما به این رشد اجتماعی رسیده‌اند که بدانند فارغ از جنسیت ما نیازمند وزرای کارآمد و متعهد هستیم و بی‌تردید قرار گرفتن افراد شایسته در جایگاه‌های کلان مدیریتی همچون وزارت معادن و... موجب خواهد شد تا تمامی چالش‌های جامعه برای تمام اقشار اعم از زن، مرد، پیر و جوان بنا بر اولویت‌های تعیین شده، یکی پس از دیگری حل و فصل شود.

وعده‌ها و حقایق نشده وزرای زن در کابینه دولت‌های قبلی از یک سو و بازبینی کارنامه عملکرد کاندیداها، موضوعاتی است که موجب شده وعده وزیر زن و دیگر وعده‌های توخالی برخی کاندیداها در فهرست مطالبات زنان از رئیس‌جمهور بعدی نگنجد. بهر پیتر است کاندیداها محترم در روزهای باقی مانده تبلیغات و تا قبل از روز انتخابات در شیوه تبلیغی و وعده‌های‌شان تجدید نظر کنند. وعده‌هایی همچون تعداد وزرای زن در کابینه، سال‌ها پیش سوخته و دیگر نمی‌گیرد.

نظر کارشناس

کاندیداها به جای وعده تعدد وزرای زن از مشکلات و برنامه‌های عملیاتی‌شان بگویند

توران ولی‌مراد
مدیر شورای همکاری‌ها و شبکه ایران زنان

حدود ۲۰ سال پیش دولت اصلاحات با وعده‌هایی برای جامعه زنان بر سر کار آمد و توانست رأی زنان و جوانان را جذب کند اما در عمل دیدیم که این دولت حتی برای یک وزیر زن ریسک نکرد. این کار دقیقاً خشونت سیاسی علیه زنان است. دولت آقای روحانی هم که لایحه حمایت از زنان در برابر خشونت را تصویب کرده، بار شاهد خشونت سیاسی علیه زنان هستیم و هیچ‌یک از وعده‌های انتخاباتی وی برای زنان محقق نشد. به طور مثال دولت دوازدهم به‌رغم آن که وعده داده بود در کابینه وزیر زن خواهد داشت اما این وعده عملی نشد. وقتی جریان اصلاحات پست‌های عالی را در اختیار زنان قرار نداد، وعده انتصاب چند وزیر زن به نوعی بازی دادن زنان برای رأی آنان است.

زنان انتظار دارند در حوزه‌های مرتبط با خودشان خلأهای قانونی برطرف شود و در حوزه فرهنگ، آموزش و تعلیم و تربیت به کرامت انسانی زن نگاه شود نه نگرش ابزاری! یا در بحث ازدواج جوانان، در حال حاضر حدود ۱۳ میلیون جوان ازدواج نکرده داریم. دختر جوان ما حق دارد ازدواج کند و مادر شود. اما ناکارآمدی‌های دولت‌ها باعث شده تا برای تسهیل ازدواج جوانان کاری انجام نشود و این کار زمین‌بماند.

از سوی دیگر بیمه زنان خانه‌دار و زنان روستایی و عشایری از جمله مطالباتی است که از دولت اصلاحات تا به امروز معطل مانده است. این در حالی است که بیمه زنان خانه‌دار قانون است و باید عملیاتی می‌شد. بدیهی است امنیت اقتصادی زنان می‌تواند امنیت روانی هم به آنها بدهد اما این مسئله روی زمین مانده است. یا موضوع توانمندی زنان سرپرست خانوار که در قوانین سوم، چهارم، پنجم و ششم توسعه دولت مکلف شده زنان سرپرست خانوار را توانمند کند. دولت یازدهم و دوازدهم موظف بوده است این قانون را عملیاتی کند. طبق آمارهای دولت ۴۱۵ میلیون زن سرپرست خانوار داریم که اگر هر کدام از این خانم‌ها دو نفر را تحت پوشش داشته باشند و جمعیتی بالغ بر ۱۵ میلیون نفر را شامل می‌شود و این یعنی جمعیت ۱۵ میلیونی در معرض آسیب و فشار بوده‌اند. این آسیب و فشار از بیمه‌ی‌رود و حذف نمی‌شود بلکه به دولت

آینده منتقل می‌شود. زنان ما با مشکلات واقعی مواجه هستند و اشتغال و مسائل اقتصادی موضوعاتی جدی است. در چنین شرایطی وقتی کاندیدایی در پاسخ به اینکه قرار است برای اشتغال جوانان چه برنامه‌ای داشته باشید پاسخ می‌دهد پیامک تذکر به بدحجابان به آنها استرس وارد می‌کند؛ می‌خواهد از پاسخگویی فرار کند. در غیر این صورت چرا این کاندیدای محترم در برابر پیامک بانک برای جریمه تأخیر در پرداخت وام‌های ناچیز اشتغال یا مسکن احساس نمی‌کند که ممکن است به مردم استرس وارد شود؟ این رفتارها برای جذب رأی خاکستری در جامعه است. اما باید توجه داشت کاندیدایی که امروز برای جمع‌آوری رأی قیود مذهبی را زیر سؤال می‌برد و به سخره بگیرد، ممکن است در آینده مسائل جدی‌تر را برداشتن قیود مذهبی در فساد و منجذاب غرق شده است. کاندیداها به جای وعده سه وزیر و پنج وزیر زن مشکلات را بر شمرده و برنامه‌های عملیاتی‌شان را ارائه دهند. دولت اصلاحات از زنان استفاده ابزاری سیاسی داشت و یک قدم برای اصلاح وضعیت زنان برداشته شد و موضوعاتی مطرح شد که حاشیه ایجاد کند. در دولت یازدهم و دوازدهم ستاد ملی زن و خانواده عملاً تعطیل بود. در حالی که اصلی‌ترین پایگاه در حوزه زنان و خانواده است. کارنامه جریان فکری اصلاحات نشان می‌دهد که آنها در حوزه زنان چه کرده‌اند و این کارنامه کاملاً مردود است. علاوه بر این اقدامات این جریان در جامعه تضاد ایجاد کرد چرا که فرهنگ قانون عرف و جمعی شریعت ما یک دستوراتی دارد اما عملکرد این جریان به گونه‌ای دیگر است.